

ΝΕΑ. Δι' αὐτὸ, παιδίον, διευθύνομαι πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ).

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΑΝΤΩΝΙΑΔΟΥ.

ΛΟΓΙΑ.

Οἱ τὰς ὀφρῦς αἶροντες φιλόσοφοι ἡμῶν λέγουσιν, ὅτι ἡ ἀπομόνωσις ὁδηγεῖ τὸν νοῦν πρὸς τὴν ἐφεύρεσιν. Συμβουλευόμεν λοιπὸν εἰς ἓνα αὐτῶν νὰ ἀπομονωθῇ· ποῦ νομίζετε; Ἐν τῷ μέσῳ μιᾶς πλατείας τῶν Ἀθηνῶν κατὰ τὴν Παν ὤραν μ. μ. καὶ ἃς ἦνε βέβαιος ὅτι ἀρκετὰ μόνος θὰ ἦνε, μόνον ἔχων σύντροφον τὸν ἥλιον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του. Τότε ἴσως ἐφεύρη καὶ μέσον τι διὰ νὰ καταπαύσῃ ὁ κανορτὸς τῶν Ἀθηνῶν, ἀφοῦ τὰ ὕδατα ὅλα τοῦ Ἰλισσοῦ δὲν ἠδυνήθησαν νὰ κατορθώσωσι τοῦτο, καὶ οἱ δυστυχεῖς Ἀθηναῖοι ἐξακολουθοῦν σκονισμένοι βαδίζοντες, τὴν μύτην καὶ τὸ λαίμοδέτιον πρὸ πάντων πλήρη ἔχοντες τοῦ λαμπροῦ αὐτοῦ προϊόντος.

Γνωρίζετε τὸν Βλακίδην; Ὁ δυστυχὴς αὐτὸς φίλος μου εἶχε καρδίαν εὐαίσθητον πολὺ, ἐν ἧρκει κέντημα εἰς τὴν ἀπαλὴν αὐτοῦ καρδίαν, διὰ νὰ πάλῃ ὡς ῥάκος κρεμώμενον ἵνα ξηρανθῇ καὶ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου δονούμενον. Ἐν βλέμμα γυναικὸς ἐρρίπτεν αὐτὸν πολλάκις ἀσθενῇ, καὶ τὸ σκληρότερον πάντων, δὲν ἠδύνατο νὰ διασαλπίσῃ τὴν δυστυχίαν καὶ τὰ πάθη αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον, ἂν κρίνῃ τις ἐκ τῶν καθ' ἡμᾶς ῥωμαντικῶν, εἶνε μεγάλη, φαίνεται, ἀνακούφισις. Καθ' ἑκάστην ὁ Βλακίδης προσέρχετο εἰς ἐμέ κραυγάζων· σῶσόν με, σῶσον! Τοῦτο δὲ συνέβαινε, διότι ἦτο δειλὸς πολὺ περὶ τὰς ἐρωτικάς του ἐπιχειρήσεις, γνωστὸν δὲ ὅτι, ἂν λείψῃ τὸ θάρρος ἐκ τοῦ ἐραστοῦ, μηδενίζεται αὐτὸς, τετέλεσται· πρέπει νὰ ἐγγραφῇ εἰς τὸ κατάστιχον τῶν κλαυθιάριδων. Κατήντησεν ὁμοῦς ὁ Κ. Βλακίδης φορτικὸς καὶ θλιβερὸς, ὡς χρεοφειλέτης, ἢ ὡς σύγγραμμα τοῦ Larochefoucauld. Μάτην

ἔλεγον αὐτῷ: ἂν σημαίνει ἂν πάσχωμεν, μᾶς δοκιμάζει ὁ Θεὸς καὶ μᾶς προτομαίνει τὸν παράδεισον· τὰ πάθη μας εἶνε ὅπως ἡ εἰσαγωγὴ τῆς Παπίσσης Ἰωάννας, ἥτις ξηρὰ διὰ τοὺς Κυρίους, προτομαίνει αὐτοὺς διὰ τὰς μετὰ ταῦτα σελίδας, τὰς λαμπρὰς ἐκεῖνας, ὅπου δύνανται νὰ κυλίωται ἐντὸς τῆς θαλλούσης εὐφυίας, ὅπως θὰ κυλιώμεθα εἰς τὴν χλόην τοῦ παραδείσου. Τίποτε· ὁ Βλακίδης ἔκλαιε, διανοούμενος πάντοτε μέσον τι πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ σκοποῦ του, πρὸς ἐξομολόγησιν δηλ. τοῦ ἐρωτὸς του καὶ μὴ εὐρίσκων. Περὶ ἐνὸς μόνου ἀντικειμένου καλῶς ἐσκέπτετο· ὅτι χειροτέρα ἀνοησία δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ, ἀπὸ τὸ νὰ γράψῃ τις ἐρωτικὴν ἐπιστολὴν εἰς Κυρίαν, οὐδόλως προδιατεθειμένην, ἥτις ἴσως οὔτε σὲ εἶδε ποῦ, οὔτε σ' ἐγνώρισέ ποτε καὶ ἥτις, ἀπλῶς διὰ τὸν λόγον ὅτι εἶνε ὡραία, ἀναγκάζεται πολλάκις νὰ διακόψῃ τὴν ἐπὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου λαμπροτέραν αὐτῆς Romanee, διὰ νὰ λάβῃ ἀνὰ χεῖρας βαρυτάτην ἐπιστολὴν, παρουσιαζομένην αὐτῇ, καὶ ν' ἀναγνώσῃ, ὁ Θεὸς καὶ ἡ ψυχὴ σου, ὅσα ποιηταὶς καὶ δολίοις ἔξεστι λέγειν καὶ γράφειν. Τοῦτο, οὔτε ὁ Βλακίδης αὐτὸς ἐνέκρινεν· ἀλλ' ἴσως δι' ἄλλον λόγον· διότι δὲν ἦτο ποιητὴς καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ συνθέσῃ, ὅσα συνείθισαν αἱ Κυρίαι ν' ἀναγινώσκωσι, καταφρονοῦσαι πλέον πᾶν ἄλλο εἶδος ἐρωτικοεπιστολογραφίας, ὅπως καὶ πολλοὶ ἀναγνώσται μας καταφρονοῦσι τὸν Ἰλισσὸν, διότι *συνείθισαν εἰς ξένων γλῶσσῶν περιοδικά*· ὁ δὲ Ἰλισσὸς, ἡ αὐτὰ πρέπει νὰ μεταφράζῃ, ἢ ἄλλως καταδικάζεται εἰς περιφρόνησιν, ἀπαραλλάκτως ὡς τὰ λαμπρότερα τῆς μόδας ἐνδύματα, τὰ ἀπορρίπτομενα παρὰ τῶν μεγάλων Κυριῶν, διότι ἔτυχεν νὰ φορέσῃ αὐτὰ καὶ μία σύζυγος ἀνθρώπου τινος περιωπῆς κατωτέρας. Τί νὰ γίνῃ; ἡ δημοσιογραφία ἡμῶν κατέστη ψωρῶν καὶ ξεγυμνώσης ἀρχαίους καὶ νεωτέρους συγγραφεῖς; Εἶσαι καλὸς δημοσιογράφος, ἀρθρογράφος, ποιητὴς καὶ φιλόλογος. Δὲν εἰςεύρεις; ἐμπαίζεσαι παρὰ τῶν εἰδότων, ὡς ἀνόητος, κουτὸς, ἀγράμματος κτλ. κτλ. (οὐφ!). Οὕτω καὶ ἐν διεφθαρμένῃ κοινωνίᾳ

οὐ παραλυμένοι νέοι (καὶ δυστυχῶς σχεδὸν τοιοῦτοι ὅλοι εἶνε), ἐμπαίζουσι τοὺς φρονίμους καὶ ἀπέχοντας τῆς τοιαύτης ἀγαπύξεως. Ἀναγκάζουσι δὲ καὶ αὐτοὺς νὰ ἀκολουθήσωσι τὴν αὐτὴν ὁδόν. Ἦκουσα ἐν Παρισίοις νέον τινὰ λέγοντα: Δὲν δύναμαι νὰ ὑποφέρω τὴν ταραχὴν αὐτὴν τῆς παραλυσίας ζωῆν· ἐν τούτοις πρέπει νὰ συνειθίσω, ὅπως συνείθισα καὶ τὸν πικρὸν κατ' ἀρχὰς φαινόμενόν μοι καπνόν.

Ἀλλ' ἐπανελθόμεν εἰς τὸν Βλακίδην, διὰ νὰ βεβαιωθῶμεν ὅτι τὸ ἐπὶ κεφαλῆς λόγιον τῶν φιλοσόφων ἀληθεύει. Δύο λοιπὸν τινὰ ὁ φίλος μου δὲν ἐνέκρινε· τὸ νὰ γράφῃ τις εἰς Κυρίαν, ἀπλῶς διὰ νὰ τῇ δώσῃ τὸν κόπον τῆς ἀναγνώσεως καὶ ὀκνάδας τινὰς ἀκόμη ὑπερηφανείας, καὶ τὸ νὰ διατρανοῖ τὰ πάθη του καὶ νὰ δημοσιεύῃ τὰ παράπονά του, διότι Κυρία τις δὲν ἠθέλησε μὲ τὸ ζῶρι νὰ τὸν ἀγαπήσῃ. Καὶ εἰς τὰ δύο ἤμην σύμφωνος μετ' αὐτοῦ, καὶ ἄς μοὶ συγχωρηθῇ ν' ἀποταθῶ μικρὸν πρὸς τοὺς δημοσιεύοντας τὰς ἐρωτικὰς αὐτῶν τραγωδίας, ἵνα τοὺς ἀποδείξω ψεύστας.

Ἡ ἔρμια ἐγωΐσμου, ὑποκριταὶ ἀναιδεῖς καὶ οὐτιδανοὶ ἀναίσχυντοι· τίς ὁ σκοπὸς ὑμῶν καὶ πρὸς τί ἀνηλεῶς καταφέρεσθε κατὰ τῶν γυναικῶν, τῆς ἀστασίας τῶν ὁποίων ὑμεῖς αὐτοὶ βεβαίως αἴτιοι εἰσθε; Καὶ ἂν ἀληθῶς ἀσταθῆς ἐφάνη ἡ ἐρωμένη ὑμῶν, ῥυπαροὶ συμπαθείας ἐπαίται, ὀρθῶς ἐπραξε, διότι ὁ χαρακτήρ ὑμῶν, βλέπετε, φανερός ἦδη ἔγινε διὰ τῆς δημοσιεύσεως τῶν συκοφαντικῶν ὑμῶν, ἧτις οὐδὲν πλέον αἶσθημα ἢ πάθος ἐμφαίνει, ἀλλὰ ψυχρότητα, κακίαν, ῥαδιουργίαν καὶ προδοσίαν. Αἰσχύνεσθε, ταλαίπωροι· ἡ γυνή, ἂν κρίσιν δὲν ἔχῃ, ἔχει ὅμως προγνωστικόν, προαίσθησιν. Εἰσθε τοιοῦτοι, ὅτε σὰς ἠγάπα, καὶ ὀρμεμφύτως ὑμᾶς ἐννοήσασα, σὰς ἀπέβαλεν, ὡς τὸν εἰς τὰ στήθη θερμαινόμενον ὄφιν. Μὴ δὲ λησμονῆτε, ὅτι μία μόνη γυνὴ ἀπατηθεῖσα, ἂν τὸ στόμα αὐτῆς ἀνοίξῃ, θὰ εἴπῃ ὅσα ἑκατὸν ὑμῶν δὲν θὰ δυνηθῶσι νὰ ἐκφράσωσι μὲ φρασιολογίας ῥητορικὰς καὶ ποιητικὰς. Ἀλλ' ὅχι· ποτὲ ἡ ἐγκαρδίως τὰ πάντα αἰσθανομένη γυνή, ποτὲ δὲν θὰ ἐξευτελίσῃ τὴν θλίψιν αὐτῆς, διακοινοῦσα αὐτὴν εἰς πληθὺν ἀνθρώπων, ὧν πολλοὶ μὲν

ἀδιάφοροι, πολλοὶ δὲ καὶ ἀναίσθητοι. Ἡ ἀληθὴς θλίψις εἶν' ἐγκάρδιος· ἡ δὲ καρδία δὲν ὁμιλεῖ, δὲν παρακαλεῖ, δὲν παραπονεῖται· τοιαῦτα λέγουσι τὰ χεῖλη. Παύσατε λοιπὸν, σεῖς οἱ σκληρῶς ἀπατηθέντες, παύσατε κραυγάζοντες καὶ διὰ τῆς φωνῆς, ὡς δημαγωγοὶ ζητοῦντες στάσιν νὰ ἐγείρῃτε, παύσατε διότι δὲν συγκινεῖτε, παύσατε, διότι κινεῖτε εἰς οἶκτον, διότι ποτὲ δημαγωγὸς δὲν εἶχεν ἀληθὲς πατριωτισμοῦ αἶσθημα, καὶ ποτὲ ὁ κραυγάζων, ἡπατήθη, δὲν ἔσχεν ἀληθῆ οὐράνιον ἔρωτα ἐν τῇ καρδίᾳ. Ὁ τοιοῦτος ἀποδεικνύει ὅτι προσεβλήθη ἡ φιλοτιμία του καὶ ζητεῖ ἐκδίκησιν, ἐν ᾧ τῆς καρδίας τὸ αἶσθημα φιλοτιμίαν καὶ ἐγωΐσμον δὲν γνωρίζει, ἀλλ' οὔτε καὶ δυνάμεις ἔχει νὰ ἐκδικηθῇ, ἂν ἀληθῶς τὸ πῦρ τοῦ ἔρωτος κατέκαυσεν αὐτήν.

Σύμφωνος λοιπὸν μετὰ τοῦ Βλακίδη καὶ εἰς τὰ δύο αὐτὰ, ἐζήτουν ἄλλο τι μέσον νὰ ὑποδείξω αὐτῷ, κατορθώνων νὰ ἐμβάλλω εἰς αὐτὸν ὀλίγον τι θάρρος ἐργολαβικόν. Συνεβούλευσα λοιπὸν αὐτῷ τὴν ἀπομόνωσιν, βεβαιῶν ὅτι θὰ ἐπιτύχῃ ἐκεῖ τὴν ἐφεύρεσιν τοῦ ζητουμένου μέσου, διότι κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας εἶχον πόνους ὀδυρεῖς εἰς τοὺς κάλους μου, καὶ ἐθεώρησα δυσκολωτέραν τὴν εὔρεσιν καλοῦ ὑποδηματοποιοῦ, διὰ νὰ σωθῶ ἀπὸ τῆς βασάνου αὐτῆς, ἢ τρόπου πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ κόρτε. Πέμψας λοιπὸν τὸν φίλον Βλακίδην εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ λυκαβητοῦ, διηυθάνθη πρὸς τοὺς ὑποδηματοποιούς. Τοιοῦτοτρόπως πάλιν τὸν ἐβοήθησαν, διότι ὁ Πλούταρχος λέγει: σκαὶ τὴν νύκτα προσεῖπον εὐφρόνην, μέγα πρὸς εὔρεσιν τῶν ζητουμένων καὶ σκέψιν ἡγούμενον τὴν ἡσυχίαν καὶ τὸ ἀπερίσπαστον.

Καλὸν εἶνε, νὰ βοηθῇ ὁ εἰς τὸν ἄλλον· ἀλλὰ τότε ποῖον θὰ βοηθήσῃ ἡ τύχη; Ζήτημα σπουδαῖον, ὡς τὸ ὑστερόγραφον ἐπιστολῆς, ζωῶδες δὲ, ὡς τὸ ὑπερβολικὸν μῖσος. Ζήτημα συνενοῦν τὸ σπουδαῖον τῇ ἀνοησίᾳ, ζήτημα δυνάμενον ἐκ θεμελίων νὰ σείσῃ ὅλον τὸ φιλοσοφικὸν τοῦ Φιλίππου Ἰωάννου σύστημα, διότι ἔχω τὴν ιδέαν, ὅτι ὁ ἀνόητος δυνατόν νὰ γίνῃ αἴτιος τῆς καταστροφῆς ὅλου τοῦ κόσμου, καθότι τὰ μεγάλα ὅλα γεγονότα ἀρχὴν ἔσχον μικρὰν ἢ μεγάλαν ἀνοησίαν.

Ἐν τούτοις, τῇ ἀληθείᾳ, ὁ Βλακίδης ἐφευρέ. Ἰδοὺ δὲ ἡ ἀπλουστέρα αὐτοῦ συνταγή.

Διὰ νὰ συνειθίσῃ ὁ δειλὸς εἰς ἐργολαβί-
κας ἐπιχειρήσεις, πρέπει ν' ἀρχίσῃ ἐργαλαβῶν
παραβλῶπα (ἀλλοίθωρον) κυρίαν, διότι τότε
χωρὶς νὰ ὑφίσταται τὴν δύναμιν τοῦ γυναι-
κείου βλέμματος, τοῦ δυναμένου ν' ἀποθαρ-
ρύνη καὶ αὐτὸν τὸν μᾶλλον τολμηρὸν, ἔχει
τὸ θάρρος νὰ βλέπῃ αὐτὴν κατὰ πρόσωπον,
ἀγνοῶν, ἂν ἐκείνη ἀποδέχεται καλῶς τὸ
βλέμμα του, ἢ ὀργιζομένη ἀπαρέσκεται·
οὕτω δὲ καὶ σημεῖα ὀλίγον κατ' ὀλίγον
ποιῶν αὐτῇ, ἂν μὲν ἴδῃ μειδίαμα πλανώ-
μενον ἐπὶ τῶν χειλέων της, ἐπέτυχε καὶ
τότε, ἐμπρός! ἂν δὲ ἀπάθειαν ἐπὶ τοῦ προ-
σώπου της παρατηρήσῃ, βέβαιος μὲν εἶνε ὅτι
ἀπέτυχε, ἀλλὰ δὲν δειλιά, δὲν ἀποθαρρύνε-
ται καὶ τρέχει εἰς ἀναζήτησιν ἄλλης πα-
ρομοίας.

Τοιαύτην ιδέαν ἐφαρμοστέαν ἐνέπνευσεν ἡ
ἀπομόνωσις τῷ Βλακίδῃ· ἡ δὲ στρατηγική
του ἐπέτυχε τόσον, ὥστε, ἂν πρὸς τὸ ἐσπέ-
ρας ἐξέλθῃτε εἰς τὰ Χαφτεῖα, θὰ ἀπαντή-
σητε αὐτὸν καθήμενον εἰς τοῦ Σάλωνος, πρω-
ταγωνιστοῦντα ἐν μέσῳ πληθύος νεανιῶν
καὶ ἐπισύροντα καὶ τὸ ὀξύτερον αὐτὸ βλέμ-
μα γυναικὸς πανουργοτάτης. Ὁ Βλακίδης
συχνὰ διηγεῖται τὰ κατορθώματά του, ὥ-
στε, ἂν καθήσητε εἰς τὴν παρακειμένην τρά-
πεζαν, θὰ πεισθῇτε ἔτι μᾶλλον περὶ τῆς ὑ-
ψηλῆς περιωπῆς, εἰς ἣν ὡς ἐκ τῆς ἀπομονώ-
σεως ἔφθασε.

Τὴν ἀπομόνωσιν λοιπὸν συμβουλεύω καὶ
πάλιν εἰς τοὺς δεινοὺς τοῦ Ἰλισσοῦ κατα-
κριτάς. Ἴσως ἐφεύρωσιν ἐκεῖνοι καλλίτερόν
τι διὰ τὴν διψῶσαν κοινωνίαν καὶ τὴν ἔτι
μᾶλλον διψῶσαν γῆν τῶν Ἀθηνῶν. Ἀνάγ-
κη ὁμῶς δὲν παρίσταται ν' ἀναβῶσιν τὴν
ἀπότομον κορυφὴν τοῦ λυκαβητοῦ, διότι,
εἶπον, αἱ ὁδοὶ τῶν Ἀθηνῶν εἶνε ἀρκετὰ ἑ-
ρημοὶ κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν καὶ κατὰ
τὴν ὑποδειχθεῖσαν ὥραν, ἐκτὸς τούτου καὶ
αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου ἐπὶ τῆς δροσερᾶς αὐ-
τῶν κεφαλῆς ἐπιφέρουσιν λαμπρὸν ἀποτέλε-
σμα· ἀνίπταται ὁ νοῦς οὕτω, ὡς τὰ ἐκκε-
νωθέντα ὡὰ, καὶ δρόσου πληρωθέντα, τὰ
ἀνιπτάμενα εἰς τὰς πρώτας τοῦ ἡλίου ἀκ-
τῖνας.

Διὰ τῆς ἀπομονώσεως εἰς τὴν Ἀγγλίαν,
ἐφευρέ τις μηχανὴν, ἥτις, ἐνῷ μόνῃ παίζει
διαφόρους χοροὺς ὡς κλειδοκύμβαλον, κα-
τασκευάζει ἐκ τοῦ ὀπισθεν μέρους παγωτὰ
περίφημα, ὥστε οἱ χορεύοντες ἐν τῇ αἰθούσῃ,
ἐκτείνοντες τὴν χεῖρα, λαμβάνουν τὸ παγω-
τὸν καὶ ἐξακολουθοῦν πάλιν χορεύοντες.
Καὶ τί νομίζετε χρειάζεται δι' ὅλον αὐτὸ
τὸ μηχανήμα; Ὀλίγοι γαιάνθρακες.

Ἄλλος πάλιν Ἀγγλος, ἀφοῦ τρεῖς ὀλο-
κλήρους ἔγραψε τόμους ὑπὲρ τῆς αὐτοκτο-
νίας, δὲν ἠδυνήθη οὐδεμίαν δικαιολογητικὴν
ἀπόδειξιν νὰ εὔρῃ. Ἀπεμονώθη ὅθεν καὶ εὔ-
ρεν ὅτι, ὅπως ἀποδείξῃ τὸ ὀρθὸν τῶν σκέ-
ψεών του, οὐδὲν ἠδύνατο ἐντανώτερον μέσον
νὰ εὔρῃ τῆς αὐτοκτονίας. Ἀπέδειξεν οὕτω
δικαίαν καὶ πρέπουσαν τὴν αὐτοκτονίαν διὰ
τῆς αὐτοκτονίας αὐτῆς (γενομένης ὁμῶς διὰ
περιφήμου ρεβόλβερ· ἰδοὺ ἡ μόνῃ διαφορά).

Ὁ Ἀλέξ. Δουμάς ἐφθασέ ποτε εἰς τοι-
οῦτον πτωχίας βαθμὸν, ὥστε ἠναγκάσθη
ν' ἀποσυρθῇ εἰς ἐπαυλιν τινά, μακρὰν ὀλί-
γον τῶν Παρισίων, διὰ νὰ ἀποφύγῃ τοὺς
καθημερινῶς ἐνοχλοῦντας αὐτὸν δανειστάς
του. Ταῦτα ὄχι, διότι τφόντι εἶχεν ἔλλει-
ψιν χρημάτων, ἀλλὰ διότι, ἐξακολουθῶν νὰ
ἦνε πάντοτε σπάταλος, ὡς ἀρχὴν του εἶχεν
ὅτι δυσκολώτερον τῷ εἶνε νὰ κρατήσῃ ὅπερ
ἔχει, ἢ νὰ εὔρῃ ὅπερ δὲν ἔχει. Ἐξώδευσε τὰ
χρήματά του ὥσει ἔμελλε τὴν ἐπαύριον ν'
ἀποθάνῃ, δὲν ἐκράτει δὲ αὐτὰ ὥσει ἔμελλε
πάντοτε νὰ ζῇ, ὅπως κάμνουν πολλοὶ τῶν
ὁμογενῶν ἡμῶν. Διίσχυρίζονται μάλιστα, ὅτι
ἡ πτωχία ἦτο μᾶλλον φανταστικὴ καὶ ὅτι
ἠδύνατο νὰ πληρώσῃ τὰ χρεῖα του, ἐὰν δὲν
ὡμοιάζε τοὺς ἐν Ἀθήναις κορδακιζομένους
ἡμῶν, οἵτινες νομίζουν ὅτι τὸ πληρῶναι τὰ
χρεῖα εἶνε χρήματα ριπτόμενα εἰς τὴν θά-
λασσαν. Ὁ ὑποδηματοποιὸς π. χ. τοῦ
Δουμά μάτην ἐπὶ τρία ἔτη ἐζήτηε τὰ 50
ὀφειλόμενα αὐτῷ φράγκα, δὲν ἔχω, ἦτον
ἡ ἀπάντησις τοῦ μυθιστοριογράφου. Κατὰ
πᾶσαν λοιπὸν Κυριακὴν ὁ ὑποδηματοποιὸς
ἐπορεύετο παρ' αὐτῷ εἰς τὴν ἐπαυλιν, καὶ
ἀφοῦ ἤκουε τὴν συνήθη ἀπάντησιν, ἐζήτηε
νὰ τῷ πληρωθῶσι τοῦλάχιστον τὰ ἔξοδα
τῆς ἀμάξης μετὰ τὴν ὁποίαν ἤρχετο, ὅπερ
καὶ προθύμως ὁ Δουμάς πάντοτε ἐπραττεν·
ἐξηκολούθησε τοῦτο Κυριακὰς πολλάς κατὰ

συνέχειαν, εἰς τρόπον ὥστε μετὰ καιρὸν τινα ὁ ὑποδηματοποιὸς εἶχε λάβει τὸ τριπλάσιον ποσὸν τῶν ὀφειλομένων. Τοιαύτη ἦτο ἡ πτωχία τοῦ Δουμᾶ.

Ἐν τούτοις ἐκεῖ ἀπομονωθείς, ἐζήτει τρόπον τοῦ εὐρεῖν χρήματα, καὶ τοῦτο βεβαίως δὲν ἦτο δύσκολον διὰ τὴν ἀναντιρρήτως ἐφευρετικὴν αὐτοῦ κεφαλὴν. Εὗρεν. Ἐσυμφώνησε μετὰ τινος ἐν Παρισίοις φωτογράφου, νὰ φωτογραφηθῇ περιπεπλεγμένους τοὺς βραχίονας ἔχων ἐπὶ τῆς ὀσφύος θελκτικῆς καὶ εὐσώμου ὑποκριτρίας τοῦ θεάτρου τῆς Εὐθυμίας (Théâtre de la Gaîté). Ὁ ἐξηκονταετής Δουμᾶς παρουσιάσθη διὰ φωτογραφίας εἰς τὸ κοινόν, περιπτύσσων καὶ περιπτυσσόμενος παρὰ τῆς περιδοῆτου ἐπὶ τῇ καλλονῇ Miss Menken, ἡ δὲ εἰκὼν τόσῳ παράδοξος καὶ μοναδικὴ εἰς τὰ χρονικά ἐράνη ταῖς εὐτραπέλοις Παρισίνοις, ὥστε ἐντὸς ἑξ μηνῶν ὑπὲρ τὰ δύο ἑκατομμύρια ἀντιτύπων ἐπωλήθησαν· οὕτω δὲ ἀπέκτησε πάλιν πλοῦτον ὁ Δουμᾶς, μολονότι ἐπὶ τὸ φαινόμενον ἐνεκάλεσεν εἰς δίκην τὸν φωτογράφον, ὡς δημοσιεύσαντα εἰκόνας ἰδιωτικὰς, ἄνευ τῆς ἀδείας του. Ἐν γένει, ἡ τῆς σκηνῆς πλοκὴ ἐπέτυχε καθ' ὅλα, ὡς πᾶς τις δύναται νὰ περιμένῃ παρὰ τοῦ συγγραφέως τῶν Μοῖκανῶν τῶν Παρισίων.

Ἡ ἀπομόνωσις λοιπὸν καὶ τὸν Δουμᾶν αὐτὸν ἐνέπνευσεν.

Ἀλλ' αὐτὸ τὸ ἐγνωρίζαμεν, ἀκούω λέγοντας μεμψιμοίρους τινάς. Οἱ τοιοῦτοι, φαίνεται, ἀπαιτοῦσιν νὰ ὁμοιάσω ὄρνιθα, ἥτις παραβλέπουσα πολλὴν παρακειμένην τροφὴν, καταφεύγει σκαλεύουσα εἰς γωνίαν τινά.

Ἐνθα γέ που διαφαίνεται ἅτ' ἐν κοπρίᾳ μία κριθὴ, νὰ παραβλέπω δηλ. ὅσα οὐδεὶς μ' ἐμποδίζει νὰ μάθω καὶ οὐδεὶς λυπεῖται ἢ κεντᾶται ἀκούων, νὰ ἐκλέγω δὲ τὰ κρυπτόμενα καὶ λανθάνοντα· νὰ εἰσχωρῶ εἰς τὰ ἄδηλα καὶ κρύφια ἐσωτερικὰ, χωρὶς πρῶτον νὰ κρούσω τὸ ῥόπτρον τῆς θύρας, ὥστε νὰ καταλαμβάνω τὸν οἰκοδεσπότην ξυραφίζομενον, τὴν οἰκοδεσποιναν dans sa chambre de toilette ἀπέναντι τοῦ κατόπτρου, τὴν θυγατέρα ἀντιγράφουσαν ἐπιστολὴν ἐκ τῆς Nouvelle Héloïse τοῦ Rousseau, τὸν υἱὸν ἐπιπλήττοντα τὴν ὑπηρετίαν κτλ.

κτλ. Μὴ μ' ἀναγκάσητε, παρακαλῶ, εἰς ἀνακάλυψιν τοιούτων ἀποκρύφων· τὸ κρυπτόμενον εἶνε σκυθρωπὸν, ἀγέλαστον, δυσπρόσιτον· φοβεῖσθε αὐτὸ καὶ φεύγετέ το, ὅπως οἱ Σίφνιοι τοὺς τοίχους, διότι φοβοῦνται μὴ λίθος τις πίπτων ἀνωθεν καταθραύσῃ τὰ πηλῖνα αὐτῶν ἀγγεῖα. Ἄς μὴ καταναλίσκωμεν, ὅταν ἀνάγκη δὲν παρίσταται, τὸ πολυπράγμον καὶ ἐταστικὸν ἡμῶν. Ἀλλ' ὡς οἱ ἄστοι καὶ οἱ λέοντες, ἄς συστρέφωμεν ἔσω τοὺς ὄνυχας, βαδίζοντες ἵνα μὴ κατατρίβωμεν αὐτοὺς καὶ, περιστάσεως τυχούσης, δὲν δυνάμεθα νὰ τοὺς μεταχειρισθῶμεν.

ΙΩ. ΚΑΜ . . .

ΠΟΙΗΣΙΣ.

Ἡ ποίησις εἶναι ἔμπνευσις μετὰ τέχνης· δὲν εἶναι μόνον ἔμπνευσις· ὅσοι δὲ τῶν ποιητῶν παρημέλησαν τὴν τέχνην, ὑπολαμβάνοντες αὐτὴν ὡς δεσμὸν τῆς διανοίας, παρήγαγον μὲν ὠραῖα ἔργα, ἀλλ' οὐδέποτε τέλεια. Ἡ ἔμπνευσις ἔχει τι τὸ ὀρμέμφυτον. Ἡ ποιητικὴ φύσις συλλαμβάνει καὶ γεννᾷ κόσμον ὅλον, ὅπως ἡ ἄψυχος φύσις συλλαμβάνει καὶ γεννᾷ ἓν ἄνθος· ἀλλ' ἡ τέχνη τελειοποιεῖ τὸ ἄνθος, ἀφαιρεῖ τοὺς σκώληκας ἀπ' αὐτοῦ, προφυλάττει αὐτὸ ἀπὸ τοῦ ἡλίου καὶ προσθέτει τεχνικὴν δόξον. Ἡ μεγαλοφυΐα δὲν γεννᾷ ἄνευ μόχθου, ἀλλ' ἐν τῇ ὀδύνῃ καὶ τῇ ἐπιμονῇ αὐτῆς ἐγκεῖται ἡ ἀθανασία· λέγομεν ταῦτα πάντα, διότι ὁ κ. Δ. Παπαρρηγόπουλος φρονεῖ τὴν παράδοξον ἀρχὴν, ὅτι τὸ ἀκατέργαστον καὶ τραχὺ ἔχει κάλλος· ὅτι ἡ τέχνη εἶναι τὸ ψυμμίθιον τῆς ποιήσεως, ψυμμίθιον διὰ τοῦ ὁποίου ἀφαιρεῖται ἡ φυσικὴ χάρις καὶ τὸ ἀπέρητον καὶ ἀφελές αὐτῆς, ὡς ἐν τῷ ἐπιλόγῳ τῆς Γλαύκης ἐκφράζεται·

Θὰ μ' εἴπῃς ἄτεχνον· δικαίως ἔσως·
Δὲν λεπτοργῶ τοὺς στίχους ὅπως ἄλλοι,
Πρὸς τὴν βλακίαν μέγα τρίφω μῖσος
Καὶ εἰς τὴν βίην ἢ βλακίαν θάλλει·
Τὰς παραλυτικὰς αὐτῶν ποιήσεις
Μὲ ἄνθη καὶ ψυμμίθια κοσμοῦσιν,